

Arrest

nr. 323 196 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat FAUCHER-GAUTIER *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 8 september 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 februari 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 februari 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 7 juni 2024.

1.3. Op 30 augustus 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 september 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Managua en hebt de Nicaraguaanse nationaliteit. U huwde op 7 augustus 2019 uw man R.(...) J.(...) L.(...) F.(...) L.(...). Samen hebben jullie twee zonen, C.(...) J.(...) F.(...) C.(...) en R.(...) J.(...) F.(...) C.(...). U hebt nog een oudere dochter uit een vorige relatie, G.(...) F.(...) C.(...). Uw man is docent theologie.

In Nicaragua vreest u voor uw rechten en de vrijheid van uw kinderen door de avondklok, de terugkomende dienstplicht, omdat u niet vrij kan prediken en omdat er tekorten zijn in de zorg. U vreest daarbovenop de algemene veiligheidssituatie in Nicaragua omdat er meer protesten zullen komen om het regime van president Ortega omver te werpen. Daarbovenop vreest u persoonlijk gevisieerd te worden door de Nicaraguaanse autoriteiten omdat uw partner samenwerkte met priesters. Door de politieke situatie hebt u zwaar afgezien en voelde u een grote machteloosheid.

U verliet Nicaragua op 7 september 2023 en reisde legaal per vliegtuig via Spanje naar België waar u op 8 september 2023 toekwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 februari 2024.

U wilt in een vrij land leven waar uw kinderen van hun vrijheid zouden kunnen genieten. Bij een eventuele terugkeer naar Nicaragua vreest u niet meer binnen te kunnen in Nicaragua omdat u bent vertrokken.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer:

uw paspoort (origineel gezien);

een bundel informatie over de algemene situatie in Nicaragua;

twee artikelen over de verdwijningen van priesters in Nicaragua;

een artikel over Nicaraguanen die met humanitaire voorwaardelijke vrijlating vertrokken zijn en niet kunnen terugkeren naar het land;

een verslag over wat er gebeurt in Nicaragua sinds 18 april 2018;

de patriottische militaire dienstwet;

medische documenten aangaande de netvliesloslating van uw partner R.(...);

de Wikipedia-pagina van 'crisis política en Nicaragua de 2018-actual';

de Wikipedia-pagina van 'Masacra del Dia de las Madres';

10 foto's van april 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden gewezen op uw gedrag dat inconsistent is gebleken met uw vrees voor vervolging.

U verliet Nicaragua op 7 september 2023 per vliegtuig en arriveerde in België op 8 september 2023. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 2 februari 2024. Uw argumentatie dat u geen informatie had over de procedure kan geenszins verschoning bieden (NPO, p.11). Een dergelijke houding kan immers geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is immers net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, quod non in casu.

Ten tweede hebt u niet aangetoond dat u niet kan terugkeren naar Nicaragua omwille van een vrees voor vervolging.

U vreest dat u en uw partner in het vizier zouden komen van de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van de steun van uw partner voor priesters - hij is docent theologie - in uw land van herkomst.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw partner zich nog steeds in Managua bevindt en daar zonder enig problemen verblijft. Uw man doceert nota bene nog steeds (NPO, p.4, 7).

Er kan hierbij nog opgemerkt worden dat u noch uw partner ooit hebben deelgenomen aan protesten tegen de overheid (NPO, p.17).

Zelfs indien jullie tegenstanders waren van de overheid blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u hierdoor enige problemen ondervond, noch blijkt dat u hierdoor enige problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Nicaragua.

Dit wordt bevestigd door het feit dat u, die meent in het vizier te zijn gekomen van de Nicaraguaanse autoriteiten, het risico nam om Nicaragua legaal te verlaten met uw eigen originele paspoort. Het gegeven dat u klaarblijkelijk zonder problemen Nicaragua kon verlaten, bevestigt bovendien dat u geenszins gezocht wordt door de Nicaraguaanse autoriteiten (NPO, p.9).

Ten derde, wat de algemene situatie in Nicaragua betreft, merkt het Commissariaat-generaal nog volgende zaken op.

U haalt aan dat er geen vrijheid is in Nicaragua voor u en uw kinderen. U haalt hierbij aan dat er een avondklok geldt in heel het land sinds 2018 (NPO, p.5-6, 14). Deze blote bewering blijkt echter niet uit de beschikbare informatie (zie blauwe map, document 3). Uit toegevoegde informatie blijkt dat er weliswaar een tijdelijke avondklok werd ingevoerd in januari 2023 omwille van de onveiligheid doch over een officiële avondklok sinds 2018 wordt niet gerept.

Voorts vreest u voor de vrijheid van uw zoon omdat recent de militaire dienstplicht terug werd bekrachtigd in Nicaragua voor mannen tussen de achttien en veertig jaar (zie blauwe map; NPO, p.5). Dit gegeven kan geenszins weerhouden worden als een persoonlijke vrees, bovendien behoort het tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor de militaire dienst.

Uit uw algemene opwerpingen dat u niet kan terugkeren naar Nicaragua omwille van de algemene situatie -met name het tekort in de zorg, het onderwijs voor uw kinderen, de protesten op straat, dat u niet vrijuit kan prediken, de tijdelijke avondklokken en de terugkomende legerdienst – kan geen persoonlijke vrees in uw hoofde worden afgeleid. U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is aan u om uw vrees in concreto aannemelijk te maken. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar de algemene situatie in Nicaragua. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, quod non in casu.

Aansluitend kan gesteld dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten vierde is het niet geloofwaardig dat u als ‘terugkeerder’ naar Nicaragua een vrees dient te koesteren voor de Nicaraguaanse autoriteiten.

U maakt niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de negatieve aandacht stond van Nicaraguaanse autoriteiten (zie supra).

Uit beschikbare informatie blijkt dat de Nicaraguaanse autoriteiten enkele terugkeerders wél in het vizier hebben, namelijk diegene die kort na de gebeurtenissen van 2018 het land hebben verlaten en vervolgens terugkeerden en daarom als opposanten beschouwd kunnen worden én diegenen die werden opgepakt na diezelfde protesten en op humanitaire gronden zijn vrijgelaten met het humanitaire voorwaardelijke vrijlatingsprogramma en vervolgens werden gedeporteerd en hun nationaliteit verloren (zie blauwe map, document 5; zie groene map, document 4). Deze stellingen zijn niet op u van toepassing.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De artikelen die u neerlegt gaan over de algemene situatie.

Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. Verzoekster vraagt in haar aanvullende nota van 15 januari 2025 onder meer om haar beroep tegen de bestreden beslissing uit te stellen in afwachting van een beslissing in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot, die intussen in België is toegekomen.

De Raad merkt op dat verzoekster zich zowel in haar aanvullende nota als ter terechtzitting wat betreft het verzoek tot uitstel van de behandeling van de zaak beperkt tot het betoog dat haar zaak samenhangt met deze van haar echtgenoot en dat zij daarom meent dat het gepast is om haar zaak uit te stellen tot er een beslissing is over het verzoek van haar echtgenoot. Ze haalt verder geen concrete elementen aan die ze in dit verband bijkomend had willen toelichten. Uit hetgeen volgt, blijkt dat verzoekster wel degelijk de kans had en heeft genomen om verklaringen af te leggen met betrekking tot haar echtgenoot en diens voorgehouden profiel en dat deze elementen mee werden gewogen in de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Door louter een bewijs bij te brengen dat haar echtgenoot thans in België is aangekomen en eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, brengt verzoekster geen redenen aan om een uitstel te rechtvaardigen.

Er zijn bijgevolg geen redenen voorhanden om uitstel te verlenen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en zij meent dat er een beoordelingsfout voorligt.

Na een uiteenzetting van de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en het wettelijk kader van de door haar aangehaalde rechtsbepalingen, gaat verzoekster in op haar vrees voor vervolging. Zij hekelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de informatie in verband met haar land van herkomst en verwijst naar de COI Focus “Nicaragua: la situation des opposants et de leur entourage”. Verzoekster betoogt dat de activiteiten van haar echtgenoot wel degelijk een risicofactor inhouden en dat zij als familielid wel degelijk geïmpliceerd kan worden. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij niet publiekelijk kan prediken en dat dergelijke beperking voor haar onverdraaglijk is. Verzoekster onderstreept dat het risico dat zij bij een terugkeer als opposant gezien zal worden nog hoger is in de veronderstelling dat zij publiekelijk zal prediken bij terugkeer. Verzoekster besluit dat het hoogstwaarschijnlijk is dat het profiel van haar echtgenoot – docent theologie en actief in de Katholieke kerk – samen genomen met haar migratieverleden haar in de verhoogde aandacht zal brengen van de Nicaraguaanse autoriteiten.

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.2.2. Op 15 januari 2025 legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met volgend bijkomend stavingstuk: de bijlage 26 van haar echtgenoot R. J. L. F. L. (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters houding, waarbij zij op 8 september 2023 in België aankomt maar wacht tot 2 februari 2024 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan niet in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade;

(ii) verzoekster toont niet aan dat zij niet kan terugkeren naar Nicaragua omwille van een vrees voor vervolging vanwege de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van de steun van haar partner voor priesters (hij is docent theologie) vermits:

a) haar partner zich nog steeds in Managua bevindt en daar zonder enige problemen verblijft, meer nog dat hij nog steeds doceert,

b) verzoekster, noch haar partner ooit hebben deelgenomen aan protesten tegen de overheid,

c) zelfs indien zij tegenstanders waren van de overheid, blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij hierdoor enige problemen ondervond, noch dat zij hierdoor enige problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Nicaragua,

d) de vaststelling dat verzoekster kennelijk zonder problemen Nicaragua kon verlaten met haar eigen origineel paspoort erop wijst dat zij niet gezocht wordt door de Nicaraguaanse autoriteiten;

(iii) met betrekking tot verzoeksters verwijzingen naar de algemene situatie in Nicaragua moet worden opgemerkt dat:

a) haar bewering dat er sinds 2018 een avondklok geldt doorheen het hele land niet strookt met de beschikbare landeninformatie,

b) het gegeven dat haar zoon potentieel een militaire dienstplicht zal moeten voldoen geenszins kan worden weerhouden als een persoonlijke vrees voor vervolging aangezien het tot de soevereine bevoegdheid van iedere nationale staat behoort om dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor militaire dienst,

c) uit haar algemene opwerpingen dat zij niet kan terugkeren naar Nicaragua omwille van de algemene situatie – m.n. het tekort in de zorg, het onderwijs voor haar kinderen, de protesten op straat, dat zij niet vrijuit kan prediken, de tijdelijke avondklokken en de terugkomende legerdienst – geen persoonlijke vrees kan worden afgeleid en zij hiertoe geen concrete elementen aanbrengt;

(iv) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Nicaragua actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(v) het is niet geloofwaardig dat verzoekster als ‘terugkeerder’ naar Nicaragua een vrees loopt voor de Nicaraguaanse autoriteiten aangezien zij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in de negatieve aandacht stond van die autoriteiten en de stellingen uit de beschikbare informatie van terugkeerders die wél in het vizier lopen niet op verzoekster van toepassing zijn;

(vi) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen

nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar Nicaragua te vrezen te worden vervolgd door de autoriteiten omwille van de steun van haar partner voor priesters. Daarnaast vreest verzoekster voor de rechten en vrijheden van haar kinderen en die van haarzelf door de avondklok, de dienstplicht, het tekort in de zorg en het onderwijs. Voorts werpt verzoekster de algemene situatie in Nicaragua op.

3.3.5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Na lezing van de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') beaamt de Raad dat de toestand in Nicaragua problematisch is en dat er sprake is van een heersende repressie. Verzoekster verwijst aldus terecht naar deze informatie. Echter, de verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst en algemene rapporten volstaan niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of gevisieerd door de autoriteiten omwille van haar profiel als echtgenote van iemand die priesters zou hebben gesteund.

Uit de landeninformatie blijkt dat in de heersende Nicaraguaanse context burgers met een welbepaald profiel worden vervolgd of gevisieerd. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel dat het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat een verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Verzoekster moet aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Nicaragua. Verzoekster slaagt er echter *in casu* niet in om een dergelijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Zo wordt in de bestreden beslissing immers terecht opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde vervolging omdat (i) zij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende; (ii) haar echtgenoot ten tijde van haar beschermingsverzoek zich nog steeds in Managua bevond en daar zonder enige problemen verbleef en zelfs nog doceerde; (iii) verzoekster, noch haar partner ooit hebben deelgenomen aan protesten tegen de overheid; (iv) zelfs indien zij tegenstanders waren van de overheid uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij hierdoor enige problemen ondervond, noch dat zij hierdoor enige problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Nicaragua; (v) de vaststelling dat verzoekster kennelijk zonder problemen Nicaragua kon verlaten met haar eigen origineel paspoort erop wijst dat zij niet gezocht wordt door de Nicaraguaanse autoriteiten.

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat de activiteiten van haar echtgenoot wel degelijk een risicofactor inhouden en te hekelen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de beschikbare landeninformatie, beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter volharden in haar verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermog afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift opnieuw verwijst naar algemene informatie over de vervolging van leden van de Katholieke kerk door de Nicaraguaanse overheid, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan kan worden besloten dat verzoekster haar aangehaalde vrees niet aannemelijk maakt. Verzoekster dient deze vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken en de verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe niet. Zij slaagt er immers niet in om persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden. De Raad benadrukt opnieuw dat nergens uit de aangehaalde informatie blijkt dat alle personen die onder een risicoprofiel vallen een internationale beschermingsstatus moet worden toegekend. Er kan niet worden afgeleid dat er in hoofde van verzoekster louter en alleen omwille van een het profiel van haar partner, die docent theologie was en die priesters zou hebben geholpen, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Het enkele gegeven dat verzoeksters echtgenoot zich thans in België bevindt en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – zoals blijkt uit de aanvullende nota die zij op 15 januari 2025 overmaakte –, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot ten tijde van haar beschermingsverzoek zich nog samen met hun kinderen in Nicaragua bevond, hij nog steeds doceerde in de theologie en kennelijk geen problemen ervoer, hetgeen er wel degelijk op wijst dat verzoeksters echtgenoot niet, net als verzoekster, als tegenstanders van het regime werden beschouwd omwille van diens profiel.

Verzoekster slaagt er aldus niet om een concreet en valabel verweer aan te brengen om de voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

3.3.5.4. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij haar godsdienst zou moeten verbergen of bijzonder discreet zou moeten zijn en oppert dat het waarschijnlijk is dat zij zal worden vervolgd in de veronderstelling dat zij publiekelijk predikt in geval van terugkeer naar Nicaragua. Zij benadrukt dat in dit het geval het risico hoger is dat zij gepercipieerd zal worden als opposant.

De Raad merkt evenwel opnieuw op dat uit de voorliggende landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van elke persoon die enigszins kritiek uit op het regime, die demonstreert, of die sympathiseert met de opposanten. Indien de repressie in sterke mate is gegroeid, dan zijn het vooral personen met een specifiek profiel die in de aandacht komen van de Nicaraguaanse overheden. Dit betreffen voornamelijk personen die door hun handelingen bekend raken, zoals deelnemers aan de manifestaties in 2018, leden van de clerus, politieke persoonlijkheden, journalisten, (ex-)functionarissen, leden van de burgerbeweging, tegenstanders van het regime van Ortega en familieleden van voormelde personen. Uit deze landeninformatie blijkt dat met leden van de katholieke kerk leden van de clerus worden bedoeld (COI Focus, “*Nicaragua. La situation des opposants et de leur entourage*” van 31 maart 2023, p. 19-20), wat verzoekster niet is (noch haar echtgenoot).

Hoewel met verzoekster kan worden aangenomen dat tegenstanders van het regime worden lastig gevallen, blijkt uit hetgeen voorafgaat en uit de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij of haar echtgenoot als een tegenstander van het regime worden beschouwd. Dit blijkt tevens uit verzoeksters verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS en waarbij zij aangeeft dat zij persoonlijk niet gevolgd werd omwille van haar activiteiten binnen een evangelische cel (administratief dossier, CGVS, p. 15-16).

3.3.5.5. Verzoekster werpt tijdens haar persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift een vrees op om als “terugkeerder” te worden vervolgd door de Nicaraguaanse autoriteiten. In dit verband merkt zij in voorliggend verzoekschrift op dat zij haar migratie naar het buitenland niet zal kunnen verbergen en dat zij – gelet op het profiel van haar echtgenoot, samengenomen met haar migratieverleden – in de verhoogde aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten zal komen.

Op basis van de voorliggende landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) kan echter niet worden aangenomen dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Nicaraguaan die terugkeert naar Nicaragua louter omwille van zijn verblijf in het buitenland of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, het risico loopt te worden blootgesteld aan vervolging. Noch de Belgische autoriteiten noch internationale organisaties zoals de IOM verstrekken aan de Nicaraguaanse autoriteiten informatie over enig verzoek om internationale bescherming in België. Evenmin blijkt dat een louter verzoek om internationale bescherming in het buitenland of een louter (langdurig) verblijf in het buitenland in Nicaragua strafbaar of problematisch is.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en al dan niet grondig ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop zij Nicaragua

heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert. Daarbij kan ook worden geverifieerd of de terugkerende Nicaraguaan niet betrokken is in een lopende juridische procedure. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Nicaragua mogelijk worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of kan worden aangenomen. Problemen stellen zich hierbij volgens verschillende geraadpleegde bronnen enkel voor personen met een welbepaald politiek profiel (en ook voor personen die in de Verenigde Staten in de gevangenis hebben gezeten).

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Nicaraguaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Nicaragua enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Nicaragua te beurt kan vallen, hangt dan ook af van zijn individuele omstandigheden. Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

De Raad merkt immers op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in de negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond, noch dat zij een risicovol profiel zou hebben.

Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij een paspoort kon aanvragen en hiermee via de luchthaven haar land van herkomst kon verlaten, zonder dat zij enige problemen kende (administratief dossier, CGVS, p. 9). Het feit dat zij in een periode in België heeft verbleven, resulteert op zich dan ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij bij terugkeer naar Nicaragua zou worden geviséerd of vervolgd.

Verzoekster brengt middels voorliggend verzoekschrift, waarin zij zich beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging en citeren uit en verwijzen naar algemene landeninformatie die terdege in rekening werd gebracht, geen concrete elementen bij die voormelde vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Nicaragua, besluit de Raad dat verzoekster nalaat aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Nicaragua, louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

3.3.5.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Aansluitend kan gesteld dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Nicaragua is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET